

Мъгли пжилѣха по баири и долища и вече трети день дъждътъ рѣми, рѣми и не спира.

— Ехъ, братко, не ще ли иматъ край тѣзи мѣки! . .

Изведнажъ „Айвазъ баба“ пламна. Чу се ужасенъ ревъ и надъ насъ изхфуча граната.

Всички трепнаха. За мигъ полянката запустѣ. Войниците запжлзѣха. Задебнахме, както ловците своята жертва!

Гранатитѣ зачестиха. Цѣлото небе като че ли пламна. Ужасенъ ревъ и пукотъ. На всѣка крачка падаха фугаси и шрапнели.

Земята се прѣвърна на бѣсенъ вулканъ, който непрѣстанно бѣлваше огънь, камъне, желѣзо, размѣсено съ човѣшки мяса, глави, мозъкъ и кръвъ . . .

Устата шепнѣха прощални думи . . .

— Слънце, когато идешъ тамъ край мила родна кѣща, кажи . . . но той не можа да изрѣче, граната го разкъса и отнесе послѣднитѣ му недоизказани думи.

— Прощавай, майко, извика голобрадо момче и полетѣ напредъ . . .

Куршумитѣ падаха като градъ.

На около полето почернѣ съ трупове. Ужасни, страшни трупове! . . .

Надъ тѣхъ се вияха черни врани . . . Тѣ забиваха човкитѣ си въ още топлитѣ мяса. Отъ чернитѣ имъ човки капѣше червена, топла кръвъ . . .

Боятъ продължи цѣлъ день . . .

10.

Н о щ ъ.

Послѣдната граната се пукна съ скриването на послѣдния слънчевъ лъчъ . . .